

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 9Sžso/158/2015
Identifikačné číslo spisu: 8014200196
Dátum vydania rozhodnutia: 26.07.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Ľubica Filová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:8014200196.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Judity Kokolevskej a členov senátu JUDr. Viery Nevedelovej a Mgr. Viliama Pohančeniča v právnej veci žalobcov: 1. P., s.r.o., so sídlom vo Svidníku, Karpatská 7/754, IČO: 46 706 534, (predtým GreenActive, s.r.o., so sídlom vo Svidníku, Karpatská 7/754, IČO: 46 706 534) a 2. H. R. M., bytom J. republika, XXX XX G. - B., Świerczewskiego XX/X, obaja právne zastúpení JUDr. Dušanom Remetom, advokátom, so sídlom v Prešove, Masarykova 2, proti žalovanej: Sociálna poisťovňa, ústredie, 29. augusta č. 8 a 10, 813 63 Bratislava 1, v konaní o preskúmanie rozhodnutia žalovanej č. 49212-2/2013-BA zo dňa 10. decembra 2013, o odvolaní žalobcu v 1. rade a žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Prešove, č. k. 2S/6/2014-47 zo dňa 17. apríla 2015, jednomyseľne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 17. apríla 2015, č.k. 2S/6/2014-47, v časti týkajúcej sa zamietnutia žaloby žalobcu 1/ p o t v r d z u j e .

V časti týkajúcej sa zrušenia rozhodnutia žalovanej a vrátenia veci na ďalšie konanie rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 17. apríla 2015, č.k. 2S/6/2014-47, m e n í tak, že konanie z a s t a v u j e .

Žalobcom 1/, 2/ náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd v Prešove rozsudkom č. k. 2S/6/2014-47 zo dňa 17. apríla 2015 žalobu žalobcu v 1. rade, ktorou sa domáhal preskúmania zákonnosti a zrušenia rozhodnutia žalovanej č. 49212-2/2013-BA zo dňa 10. decembra 2013, zamietol. Týmto rozhodnutím žalovaná zamietla odvolanie žalobcu v 1. rade ako zamestnávateľa (vtedy GreenActive, s.r.o., so sídlom vo Svidníku, Karpatská 7/754, IČO: 46 706 534) ako aj žalobcu v 2. rade (H. R. M., bytom J. republika, XXX XX G. - B., Świerczewskiego XX/X) ako zamestnanca žalobcu v 1. rade a potvrdila rozhodnutie Sociálnej poisťovne - pobočka Svidník, č. 5266-4/2013-SK z 25. septembra 2013, ktorým rozhodla, že žalobcovi v 2. rade nevzniklo povinné nemocenské poistenie, povinné dôchodkové poistenie a povinné poistenie v nezamestnanosti (ďalej len „povinné poistenie“) podľa slovenskej legislatívy od 01. augusta 2012. Zároveň vo vzťahu k žalobcovi v

2. rade krajský súd rozhodnutie žalovanej č. 49212-2/2013-BA zo dňa 10. decembra 2013 v spojení s rozhodnutím Sociálnej poisťovne - pobočky Svidník, č. 5266-4/2013-SK z 25. septembra 2013 podľa § 250j ods. 2 písm. c) a d) O.s.p. zrušil a vec jej vrátil na ďalšie konanie. Vzhľadom na uvedené potom žalobcovi v 1. rade náhradu trov konania nepriznal, kým vo vzťahu k žalobcovi v 2. rade žalovanú na náhradu trov konania zaviazal.

V odôvodnení uviedol, že rozhodnutím žalovanej a prvostupňového správneho orgánu nemohlo byť zasiahnuté do majetkovej sféry žalobcu v 1. rade, keď poukázal na ustanovenie § 145 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení, podľa ktorého je žalovaná povinná vrátiť poistné zaplatené bez právneho dôvodu. Zdôraznil povinnosť žalobcu uviesť v žalobe tvrdenia o porušení jeho subjektívnych práv ako účastníka konania, nie porušenie práv iných subjektov (jeho zamestnancov). Pokiaľ žalobca v 1. rade spochybňoval oprávnenie žalovanej a prvostupňového správneho orgánu vykonať v predmetnej veci kontrolu vo vzťahu k reálnemu výkonu zamestnania zamestnancami žalobcu v 1. rade, krajský súd ju vyhodnotil ako neopodstatnenú, keď poukázal na ustanovenia § 172 ods. 2 a 5, § 195 ods. 1 až 3 a § 196 ods. 1 až 7 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení, z ktorých nesporne vyplýva, že je daná kompetencia Sociálnej poisťovne rozhodovať v nedávkovom konaní o vzniku, prerušení a zániku sociálneho poistenia v sporných prípadoch, pričom definícia dôkazu je upravená široko a preto zákon nevyklučuje, aby v rámci dokazovania Sociálna poisťovňa vykonala kontrolu a šetrenie za účelom zistenia skutočného stavu veci. Krajský súd sa nestotožnil s názorom žalobcu v 1. rade, že v konaní pred správnymi orgánmi došlo k porušeniu zásady dvojinstančnosti, keďže je nesporné, že žalovaná vo veci nerozhodovala na základe iných dôkazov než tých, ktoré boli zistené v konaní pred prvostupňovým orgánom. Zdôraznil, že prvostupňové a odvolacie konanie pred správnym orgánom tvoria jeden celok a žalovaná postupovala v súlade s ust. § 218 ods. 1 zákona č. 416/2003 Z.z. o sociálnom poistení a rozhodnutie iba podrobnejšie skutkovo a právne odôvodnila. Vo vzťahu k námietkam žalobcu ohľadom prejedikovania rozhodnutí a retroaktivity konštatoval, že žalobca v 1. rade v žalobe nenamietal porušenia konkrétnych právnych predpisov, ktoré by správnym orgánom takýto postup zakazovali a ani to, aké jeho subjektívne práva tým boli porušené. Po preskúmaní napadnutého rozhodnutia žalovanej a prvostupňového správneho orgánu v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe podľa § 250j ods. 1 O.s.p. dospel krajský súd k záveru, že vo vzťahu k žalobcovi v 1. rade subjektívne práva porušené neboli a preto žalobu ako nedôvodnú zamietol.

Podľa názoru krajského súdu z obsahu spisu ani z odôvodnení rozhodnutí správnych orgánov nevyplýva, akým spôsobom bolo preukázané, že žalobca v 2. rade reálne činnosť zamestnanca na území Slovenskej republiky nevykonával. Mal za to, že tento záver správnych orgánov vychádza z nedostatočne zisteného skutkového stavu. Správnym orgánom tiež vytkol, že sa dôsledne nevyrovnali s otázkou miesta podnikania žalobcu v 1. rade, keď skutočnosti súvisiace s otázkou kde bola uzatvorená väčšina zmlúv s klientmi, s miestom kde boli vykonávané hlavné finančné funkcie vrátane bankovníctva či miestom naboru zamestnancov, podrobnejšie skúmané neboli. Vykonané dokazovanie správnych orgánov považoval preto za nedostatočné pre prijatie objektívneho záveru, že žalobca v 2. rade na území Slovenskej republiky reálne činnosť zamestnanca nevykonával. Konštatoval, že odôvodnenia rozhodnutí správnych orgánov v tejto časti kritériá uvedené v § 209 ods. 4 zákona č. 416/2003 Z.z. o sociálnom poistení nespĺňajú. Dospel preto k záveru, že rozhodnutia boli vydané na základe nedostatočne zisteného skutočného stavu veci a sú nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov a vo vzťahu k žalobcovi v 2. rade obe rozhodnutia podľa § 250j ods. 2 písm. c) a d) O.s.p. zrušil a vec žalovanej vrátil na ďalšie konanie.

Proti tomuto rozsudku podal žalobca v 1. rade v zákonnej lehote odvolanie čo do výroku o zamietnutí žaloby a nepriznaní náhrady trov konania. Namietal, že rozsudok súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, pričom súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam týkajúcim sa zákonnosti napadnutých rozhodnutí správnych orgánov ako aj postupu im predchádzajúceho. Navrhol rozsudok v zamietajúcej časti zmeniť, rozhodnutia správnych orgánov oboch stupňov zrušiť a priznať mu vyčíslenú náhradu trov konania. Namietal, že postupom žalovanej a jej organizačnej zložky došlo k porušeniu viacerých jeho subjektívnych práv, konkrétne práva na spravodlivý proces, ktoré zahŕňa aj právo na zákonné administratívne konanie, právo na fungovanie verejnej správy na princípe tzv. dobrej správy (good administration), právo na

dodržiavanie základných zásad správneho konania a porušenie subjektívneho práva vlastníť majetok, práva na podnikanie za rovnakých podmienok ako domáce subjekty a právo na dosahovanie zisku vlastnou činnosťou. Konkretizoval, že v dôsledku vydaných rozhodnutí má značné ťažkosti s udržaním doterajších zamestnancov a náborom nových, pretože ich príslušné organizácie odmietajú zaregistrovať pre platenie sociálneho a zdravotného poistenia na území Slovenskej republiky. V dôsledku toho sa dostáva do bezvýhodiskovej situácie, v ktorej pri znižujúcom sa počte zamestnancov nie je schopný dodržať zmluvné podmienky s obchodnými partnermi, čím o nich prichádza, prichádza o zisk zo zákaziek a hrozia mu aj sankcie za neplnenie dojednaných zmlúv a súdne spory. Rozhodnutie žalovanej označil za nepreskúmateľné a arbitrárne. Namietal tiež, že nemal možnosť vyjadriť sa k argumentom súvisiacim s nepreukázaním registrovaného miesta podnikania zamestnávateľa, nakoľko po prvýkrát boli spomenuté až v druhostupňovom rozhodnutí žalovanej. Trval na tom, že do kompetencie žalovanej nepatrí kompetencia na uskutočnenie kontroly a namietal aj spôsob jej vykonania.

Výrok rozsudku krajského súdu týkajúci sa zrušenia rozhodnutí správnych orgánov oboch stupňov a vrátenia veci, včas podaným odvolaním napadla žalovaná. Trvala na tom, že jej rozhodnutie bolo vydané na základe dostatočne zisteného skutkového stavu veci a po zhodnotení všetkých relevantných dôkazov. Zdôraznila, že kontrolou na adrese uvedenej v Živnostenskom registri ako mieste podnikania, sa kancelária ani prevádzka žalobcu v 1. rade nenachádzala. Počas kontroly nepreukázal, že jeho zamestnanci reálne prácu vykonávajú a v prípade ak ju vykonávajú, tak kedy a na akom mieste. Vyjadrila podozrenie z obchádzania právnych predpisov Poľskej republiky, keď poukázala na pomer dohodnutej odmeny a počet mesačne odpracovaných hodín ako aj na cestovné výdavky, ktoré majú títo zamestnanci, nakoľko individuálne dochádzajú z Poľskej republiky do Slovenskej republiky. Nakoľko je predpoklad, že výdavky významným spôsobom presahujú príjmy zamestnancov zaručených v pracovných zmluvách, javí sa táto činnosť, na ktorú bola žalovaná upozornená podnetmi poľskej inštitúcie sociálneho zabezpečenia (Zakład Ubezpieczeń Społecznych, Váršava - ďalej len „ZUS Váršava“), ako neefektívna a nerentabilná. Žalovaná argumentovala, že nemôže akceptovať vznik poistenia zamestnancov žalobcu v 1. rade podľa slovenskej legislatívy, ak nebol preukázaný reálny výkon činnosti dotknutých zamestnancov. Z dôvodu, že žalobca v 1. rade riadi spoločnosť z adresy svojho trvalého bydliska v Poľskej republike, účtovné doklady a doklady týkajúce sa zamestnancov sa nenachádzajú v mieste jeho podnikania, ale na adrese splnomocneného zástupcu, o ukladaní pracovných povinností sa nevyhotovuje žiadny záznam, vlastných administratívnych zamestnancov pracujúcich v jeho mieste podnikania nemá, má za to, že sa na jeho zamestnancov nemôže uplatňovať legislatíva Slovenskej republiky. Argumentovala, že dôkazné bremeno podľa žalovanej leží aj na žalobcovi v 2. rade, ktorý na podporu svojich tvrdení nepredložil žiadne dôkazy a ani nepodal žalobu. Nestotožnila sa tiež s postupom súdu, ktorý pripustil do konania žalobcu v 2. rade s poukazom na § 92 ods. 1 O.s.p., ktoré sa v správnom súdnictve nepoužíva. Rozsudok krajského súdu preto navrhla zmeniť a žalobu žalobcu v 2. rade zamietnuť, prípadne konanie o žalobe zastaviť.

Žalobcovia v 1. a 2. rade vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalovanej uviedli argumenty zhodné so žalobnými námietkami žalobcu v 1. rade. Namietali tiež, že pri kontrole boli žalovanej predložené reporty (správy) - dochádzky jednotlivých zamestnancov do práce za jednotlivé dni, kedy zamestnanec vykonával prácu, čo v rozhodnutiach správnych orgánov zohľadnené nebolo. Mali za to, že v prípade neprijatia návrhu na vstup ďalšieho účastníka podľa § 92 ods. 1 O.s.p., ich práva by boli porušené.

Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu v 1. rade vyjadrila v zhode s argumentmi uvedenými vo vyjadrení k žalobe.

Podľa § 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z.z. Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“) odvolacie konanie podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Keďže v prejednávanej veci začalo odvolacie konanie pred nadobudnutím účinnosti SSP, odvolací súd ďalej koná podľa ustanovení Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“).

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 10 ods. 2 O.s.p. preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo, v súlade s § 214 ods. 2 O.s.p. bez pojednávania, a dospel jednomyselne k záveru, že v celosti ho nemožno potvrdiť a je potrebné ho zmeniť tak, ako je uvedené vo výroku rozhodnutia.

Predmetom konania je preskúmanie rozhodnutia žalovanej, ktorým s poukazom na ustanovenie § 178 ods. 1 písm. a) bod prvý zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení potvrdila rozhodnutie pobočky, že žalobcovi v 2. rade ako zamestnancovi žalobcu v 1. rade povinné poistenie podľa slovenskej legislatívy od 01. augusta 2012 nevzniklo.

Odvolací súd sa s názorom krajského súdu, že napadnutými rozhodnutiami správnych orgánov nemohlo byť zasiahnuté do majetkovej sféry žalobcu stotožnil. Z obsahu žaloby jednoznačne vyplýva, že žalobca v 1. rade nenamietal porušenie vlastných subjektívnych práv, ale porušenie práv svojich zamestnancov, keď okrem nedodržania zákonnej 60 dňovej lehoty na vydanie napadnutých rozhodnutí, žiadne porušenie svojich subjektívnych práv netvrdil. Samotné nedodržanie procesných lehôt pri vydaní napadnutých rozhodnutí nemá za následok ich nezákonnosť, keďže prípadným zrušením žalobou napadnutých rozhodnutí len z tohto dôvodu by žalobca v 1. rade priaznivejšie rozhodnutie vo veci nedosiahol. Krajský súd v rozhodnutí správne konštatoval, že povinné nemocenské poistenie, povinné dôchodkové poistenie a povinné poistenie v nezamestnanosti by v rozsahu, v akom ho žalobca v 1. rade zaplatil bez právneho dôvodu, bolo vrátené s poukazom na § 145 zákona č. 461/2003 Z. z. Záver krajského súdu, že žalobca v 1. rade aktívne hmotnoprávne legitimovanou osobou na podanie žaloby pre absenciu atribútu ukrátenia na právach nebol, sú preto správne. V tomto kontexte odvolací súd odkazuje aj na uznesenie Ústavného súdu SR, sp. zn. IV. ÚS 228/2011-9 zo dňa 02.06.2011, podľa ktorého: „ Na aktívnu legitimáciu na podanie žaloby o preskúmanie rozhodnutia správneho orgánu podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (Rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov) nestačí, že žalobca bol účastníkom správneho konania (alebo sa s ním v správnom konaní malo ako s účastníkom konať), ale zároveň musel byť ako účastník správneho konania rozhodnutím, preskúmania zákonnosti ktorého sa domáha, ako aj postupom správneho orgánu na svojich právach ukrátený. Správne súdnictvo tak nie je založené na verejnej žalobe (actio popularis), ktorá by umožnila komukoľvek podať žalobu o preskúmanie rozhodnutia správneho orgánu. Ukrátenie práv žalobcu musí byť v žalobe tvrdené a podložené a aspoň potenciálne možné. Ako vyplýva z uvedeného, samotné postavenie účastníka v správnom konaní ešte k naplneniu podmienky dotknutosti, resp. ukrátenia práv žalobcu nevedie."

Vzhľadom na vyššie uvedené nebolo možné zohľadniť námietku žalobcu v 1. rade, že postupom žalovanej a jej organizačnej zložky došlo k porušeniu viacerých subjektívnych práv žalobcu, keď vo vzťahu k porušeniu práva na zákonné administratívne konanie, práva na fungovanie verejnej správy na princípe tzv. dobrej správy, práva na dodržiavanie základných zásad správneho konania ani nešpecifikoval, konkrétne v čom toto porušenie podľa jeho názoru spočívalo. Všeobecné tvrdenia žalobcu v 1. rade, že došlo aj k porušeniu jeho práva vlastníť majetok, práva podnikat' za rovnakých podmienok ako domáce subjekty a práva na dosahovanie zisku vlastnou činnosťou, keď v dôsledku vydaných rozhodnutí má značné ťažkosti s udrжанím doterajších zamestnancov a náborm nových zamestnancov, v dôsledku čoho sa dostáva do bezvýchodiskovej situácie, lebo pri znižujúcom sa počte zamestnancov nie je schopný dodržať zmluvné podmienky dohodnuté s obchodnými partnermi, čím o nich prichádza, prichádza o zisk zo zákaziek a hrozia mu aj sankcie za neplnenie dojednaných zmlúv a súdne spory, odvolací súd za relevantné nepovažoval, nakoľko žalobca v 1. rade argumentoval len okolnosťami vo vzťahu k uchádzačom o zamestnanie, ktorí sú výlučne poľskej štátnej príslušnosti a ktorí odmietajú na území SR pracovať z dôvodu, že ich príslušné verejnoprávne organizácie odmietajú zaregistrovať pre platenie sociálneho a zdravotného poistenia na území SR.

Podľa § 244 ods. 1 O. s. p., v správnom súdnictve preskúmajú súde na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa § 250 ods. 1 O. s. p., účastníkmi konania sú žalobca a žalovaný. Súd aj bez návrhu uznesením

priberie do konania účastníka správneho konania, ktorého práva a povinnosti by mohli byť zrušením správneho rozhodnutia dotknuté.

Podľa § 250 ods. 2 O. s. p., žalobcom je fyzická alebo právnická osoba, ktorá o sebe tvrdí, že ako účastník správneho konania bola rozhodnutím a postupom správneho orgánu ukrátená na svojich právach. Podat' žalobu môže aj fyzická alebo právnická osoba, s ktorou sa v správnom konaní nekonalo ako s účastníkom, hoci sa s ňou ako s účastníkom konat' malo.

Podľa § 246c ods. 1 O. s. p., pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona. Opravný prostriedok je prípustný, len ak je to ustanovené v tejto časti. Proti rozhodnutiu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky opravný prostriedok nie je prípustný.

Podľa § 103 O.s.p., kedykoľvek za konania prihliada súd na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konat' vo veci (podmienky konania).

Podľa § 104 ods. 1 veta prvá O.s.p., ak ide o taký nedostatok podmienky konania, ktorý nemožno odstrániť, súd konanie zastaví.

Vo vzťahu k žalobcovi v 2. rade krajský súd dospel k záveru, že doteraz vykonané dokazovanie je nedostatočné pre objektívny záver, že žalobca v 2. rade na území Slovenskej republiky reálne činnosť zamestnanca nevykonával. Tento názor odporkyne krajský súd považoval za predčasný a zistenie skutkového stavu za nedostatočné na posúdenie veci, keď pri skúmaní podmienok konania konštatoval, že žalobu žalobcu v 2. rade považoval z dôvodu hospodárnosti konania za podanú včas vzhľadom na to, že z administratívneho spisu zistil, že rozhodnutie žalovanej mu nebolo riadne doručené.

S právnym názorom krajského súdu o včasnosti podania žaloby žalobcu v 2. rade sa odvolací súd nestotožnil. Dáva do pozornosti, že ešte dňa 07. januára 2015 žalobca v 2. rade poveril JUDr. Dušana Remetu ako advokáta zastupovaním v konaní o preskúmanie rozhodnutia žalovanej, v ktorý deň najneskôr sa žalobca v 2. rade mohol o rozhodnutí žalovanej dozvedieť.

Žalobca v 2. rade vo svojich podaniach prevzatie rozhodnutí správnych orgánov nespochybňoval, resp. ani netvrdil, že by mu rozhodnutia správnych orgánov vôbec doručené neboli (a nežiadal ani, aby súd nariadil ich doručenie). Rovnako nespochybňoval, že by o nich dovtedy vedomosť nemal. Pokiaľ teda krajský súd konštatoval, že uloženie povinnosti žalovanej doručiť rozhodnutie správneho orgánu žalobkyni v 2. rade považoval za neúčelné a nehospodárne a mal za to, že žaloba bola podaná včas, pochybil, nakoľko z celého predloženého spisového materiálu nevyplýva, že by žalobca v 2. rade takýto úkon (podanie žaloby) voči súdu sám alebo prostredníctvom svojho zvoleného právneho zástupcu či už na pojednávaní pred krajským súdom alebo mimo pojednávania vôbec realizoval.

Aj napriek tomu, že krajský súd pána H. R. M. označoval ako žalobcu v 2. rade s poukazom na to, že na návrh pripustil jeho vstup do konania na strane žalobcu podľa § 92 ods. 1 O.s.p., ide stále o pribratého účastníka. Na toto procesné postavenie nemá vplyv ani okolnosť, že krajský súd napriek existencii osobitnej právnej úpravy (§ 250 ods. 1 vety druhej O.s.p.), nesprávne aplikoval § 92 ods. 1 O.s.p., ktorého použitie v správnom súdnictve nie je možné, ako správne namietala aj žalovaná. Pribratý účastník nemá postavenie vedľajšieho účastníka konania. Pán H. R. M., krajským súdom nesprávne označovaný ako žalobca v 2. rade (ktoré označenie však odvolací súd predovšetkým s ohľadom na zachovanie kontinuity a prehľadnosti rozhodnutia nemenil), bol do konania len pribratý uznesením krajského súdu a je potrebné na neho aj tak nahliadať. Pokiaľ krajský súd preskúmaval rozhodnutie odporkyne aj vo vzťahu k pánovi H. R. M., ktorý žalobu na preskúmanie rozhodnutia odporkyne ani nepodal, táto okolnosť predstavuje neodstrániteľnú prekážku konania, na ktorú je potrebné prihliadať v každom štádiu konania. Z uvedeného dôvodu odvolací súd musel rozsudok krajského súdu v časti týkajúcej sa zrušenia rozhodnutia žalovanej a vrátenia veci na ďalšie konanie zmeniť a konanie zastaviť, lebo pán H. R. M. žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia nepodal.

O trovách konania odvolací súd rozhodol s poukazom na ustanovenie § 224 ods. 2 O.s.p. tak, že ich náhradu v prvostupňovom a ani v odvolacom konaní ako žalobcovi v 1. rade tak ani žalobcovi v 2. rade nepriznal, nakoľko podľa § 250k O.s.p. možno ich náhradu priznať len úspešnému žalobcovi.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0 .

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.